

Arrest

nr. 179 995 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 oktober 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en R.B., een vrouw met de Bengalese nationaliteit, legden op 19 april 2016 een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de gemachtigde van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.2. Op 15 juni 2016 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen de door verzoeker en R.B. afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning te registreren. Verzoeker en R.B. stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg.

1.3. Op 8 augustus 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om

het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 3 oktober 2016 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 3 oktober 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: [A.]

voornaam: [M.J.]

[...]

nationaliteit: Bangladesh

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 03.10.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[...]

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 08.08.2016. Een vroeger beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd politie van Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene reisde in februari 2010 naar Groot-Brittannië om daar studies te volgen. Tijdens zijn legaal verblijf daar reisde hij op 27.06.2014 naar Nederland in het bezit van een C visum afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Londen. Hij keerde[...] echter niet terug naar Groot-Brittannië noch naar Bang[ad]esh en bleef verder[...] illegaal ondergedoken op het Schengengrondgebied.

Op 19.04.2016 deed betrokkene dan te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning met een legaal in België wonende Bengaalse onderdane ([R.B.], [...]). Op 15.06.2016 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren, nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar zijn land van oorsprong geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Het louter feit dat Mevrouw [B.] zwanger is, is niet het ultieme bewijs van een daadwerkelijke duurzame verbintenis.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat Mevr [R.B.], die zelf ook de Bengaalse nationaliteit heeft niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Bangladesh. Zowel betrokkene als Mevr [R.B.] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het beroep tegen de weigeringsbeslissing van de stad Antwerpen om de wettelijke samenwoning te registreren, dat betrokkene indiende bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich geen schending in van artikel 8 van het EVRM. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel putten. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat de samenwoning alsnog mag geregistreerd worden, kan betrokkene bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van deze geregistreerde samenwoning volgens de wettelijke bepalingen van artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Bovendien werd betrokkene [...] aan de hand van een Sefor brochure door de politie van Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, met inbegrip van medische ondersteuning. Betrokkene deed geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is nochtans een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifiek omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 758 van het Gerechtelijk wetboek (hierna: het Ger.W.).

Hij verstrekt de volgende toelichting:

"De gemachtigde van de Staatssecretaris legt met de bestreden beslissing aan verzoeker een inreisverbod op van drie jaar.

Verzoeker heeft een relatie met Mevrouw [R.B.], van Bengaalse nationaliteit en beiden wonen effectief samen [...].

Op 19 april 2016 legden verzoeker en zijn partner een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 15 juni 2016 weigerde de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand echter om van deze verklaring van wettelijke samenwoning melding te maken in het bevolkingsregister.

Uit de motieven van de weigeringsbeslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand blijkt echter niet dat de effectieve samenwoning van verzoeker en zijn partner zou worden betwist.

Verzoeker en zijn partner hebben deze beslissing betwist en zij tekenden beroep aan bij de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen.

Hieruit volgt derhalve dat de bevoordeling van de verklaring van wettelijke samenwoning door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand nog niet definitief is en er aldus nog niet op definitieve wijze werd

vastgesteld dat de verklaring van wettelijke samenwoning uitsluitend gericht zou zijn op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Door het opleggen van een inreisverbod van drie jaar wordt verzoeker in de onmogelijkheid geplaatst om in persoon ter zitting van de Rechtbank aanwezig te zijn bij de behandeling van het beroep tegen de beslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand.

De vordering heeft nochtans betrekking op de vraag of er tussen partijen een daadwerkelijke relatie bestaat, dan wel een schijnrelatie die uitsluitend is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor één van de partners.

Het onderzoek van deze kwestie noopt dan ook tot het peilen naar de intenties van partijen, hetgeen een hoogst subjectieve en persoonsgebonden aangelegenheid is.

Naast de elementen van het dossier en de door de raadslieden van partijen aangedragen argumenten en middelen, dient de Rechtbank derhalve de mogelijkheid te hebben om partijen persoonlijk te ondervragen en minstens om rechtstreekse wijze met hen contact te hebben.

Voor de AF4-kamer van de Rechtbank te Antwerpen, die deze vorderingen behandel[t], gebeurt dergelijk onderzoek ter terechtzitting ook daadwerkelijk en er wordt trouwens steeds bij de raadslieden op aangedrongen dat hun cliënten bij de behandeling in persoon aanwezig zouden zijn.

Dat dan ook, gelet op het voorwerp en de aard van de bij de Rechtbank van Eerste Aanleg aanhangige procedure, niet ernstig kan worden aangehaald dat de wet de persoonlijke verschijning niet verplicht om te stellen dat verzoeker geen ernstig nadeel zou lijden ingevolge de onmogelijkheid om persoonlijk aan het debat en onderzoek ter terechtzitting deel [te] nemen.

Evenmin kan op nuttige wijze worden verwezen naar de mogelijkheid van verzoeker om zich door zijn advocaat ter zitting te laten vertegenwoordigen.

Zoals reeds aangehaald betreft het onderzoek en de beoordeling van een eventuele schijnrelatie een zeer persoonlijke aangelegenheid waarbij het voor de goede rechtsbedeling noodzakelijk is dat de partijen in persoon ter zitting aanwezig zijn en aan het debat kunnen deelnemen.

Verzoeker verwijst hierbij naar het recht op een eerlijk proces zoals vervat in artikel 6 van het EVRM alsook naar art. 758 van het Gerechtelijk Wetboek volgens hetwelk een partij niet kan worden verplicht tot vertegenwoordiging door een advocaat, tenzij de daarin voorziene gevallen doch waarvan in casu geen sprake is.

Dat verzoeker aldus wel degelijk op ernstige wijze geschaad wordt in zijn procedurele rechten wanneer hij ingevolge de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris niet in persoon aanwezig kan zijn bij de behandeling van het beroep inzake de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning."

3.1.2.1. Waar verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod tot gevolg zal hebben dat hij niet in de mogelijkheid zal zijn om in persoon aanwezig te zijn op de zitting van de rechtbank van eerste aanleg op het ogenblik dat deze rechtbank het beroep behandelt dat hij instelde tegen een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand, dient er op te worden gewezen dat in artikel 6 van het EVRM niet kan worden gelezen dat een vreemdeling die de verblijfswetgeving niet respecteert "bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen" het recht zou hebben om in persoon aanwezig te zijn op de terechtzitting. Artikel 6, eerste lid van het EVRM bepaalt slechts dat hij recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. Uit het feit dat verzoeker niet in persoon aanwezig kan zijn op een terechtzitting, waar hij wel kan worden vertegenwoordigd door zijn raadsman, kan ook niet worden afgeleid dat hij geen "eerlijk proces" zou krijgen.

Een schending van artikel 6 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.2. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 758 van het Ger.W. luidt als volgt:

“De partijen mogen zelf hun conclusies en verweermiddelen voordragen, tenzij de wet anders bepaalt. De rechter kan hun evenwel de uitoefening van dit recht ontzeggen, indien hij bevindt dat zij door drift of onbedrevenheid buiten staat zijn hun zaak met de vereiste betamelijkheid of met de nodige duidelijkheid te bespreken.”

Ook in deze bepaling kan niet worden gelezen dat een vreemdeling die de verblijfswetgeving miskende en daarom werd onderworpen aan een inreisverbod enig recht op verblijf in het Rijk zou kunnen laten gelden of niet zou kunnen worden onderworpen aan een inreisverbod. Voormelde wetsbepaling sluit ook niet uit dat verzoeker zich door een advocaat kan laten vertegenwoordigen ter terechtzitting en verzoeker toont met zijn betoog derhalve niet aan dat verweerder artikel 758 van het Ger.W. schond door erop te wijzen dat in burgerlijke zaken een persoonlijke verschijning niet verplicht is. De bewering van verzoeker dat de bevoegde magistraten bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen die dienen te oordelen of de ambtenaar van de burgerlijke stand al dan niet terecht heeft geweigerd een verklaring van wettelijke samenwoning te registreren in de praktijk verkiezen een rechtstreeks contact te hebben met de betrokkenen impliceert niet dat het standpunt dat verweerder in de bestreden beslissing innam incorrect is. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat er in wezen op neerkomt dat hij van oordeel is dat de verblijfswetgeving, die vereist is ter bescherming van de openbare orde, niet zou kunnen worden toegepast ten aanzien van een vreemdeling die aangeeft een burgerlijke procedure in het Rijk te willen opstarten of verderzetten.

Verzoeker verliest tevens uit het oog dat hij, volgens de aan de Raad voorgelegde stukken, nog steeds in het Rijk is zodat het inreisverbod op zich hem niet verhindert om op een eventuele zitting van de rechtbank van eerste aanleg aanwezig te zijn en dat hij na een eventuele repatriëring naar zijn land van herkomst nog de mogelijkheid heeft om een doorlaatbewijs te vragen om op een eventuele terechtzitting aanwezig te zijn.

Een schending van artikel 758 van het Ger.W. blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen.

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt bekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en die op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht Leuven, Acco, 1990, 31)
Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van 'een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Op grond van het evenredigheidsbeginsel dient de administratieve overheid bij het opleggen van een inreisverbod en het bepalen van de duur ervan na te gaan of het inreisverbod evenredig is aan het ermee beoogde doel of de reden tot oplegging ervan.

De gemachtigde van de Staatssecretaris legt met de bestreden beslissing aan verzoeker een inreisverbod op van drie jaar.

Ter motivering hiervan wordt enerzijds verwezen naar art. 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en wordt anderzijds gesteld dat verzoeker al eerder een bevel heeft gekregen waaraan hij nooit gevolg heeft gegeven.

Deze motivering kan in voorliggend dossier echter niet volstaan in het licht van art. 74/11 van de Vreemdelingenwet en geeft bovendien geen blijk van een zorgvuldige beoordeling van het dossier van verzoeker.

Waar het niet opvolgen van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten de gemachtigde van de Staatssecretaris in toepassing van voormelde wetsbepaling in de mogelijkheid stelt om een inreisverbod op te leggen, voorziet §2, tweede lid van ditzelfde artikel dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen.

Daarenboven voorziet artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De door de gemachtigde van de staatssecretaris gegeven motivering houdt duidelijk geen rekening met alle relevante specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker zoals voorgeschreven door art. 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet, is derhalve kennelijk onredelijk en miskent de feitelijke elementen van dit dossier.

Evenmin motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris waarom er inzake verzoeker geen humanitaire redenen worden aangenomen die het niet-opleggen van een inreisverbod zouden verantwoorden, alhoewel deze duidelijk aanwezig zijn en uit het dossier blijken.

Dat bovendien in casu nog niet definitief vaststaat dat er in hoofde van verzoeker en zijn partner sprake is van een schijn-wettelijke samenwoning en de door de wet voorziene procedure (beroep bij de Rechtbank) nog loopt.

Dat enige omzichtigheid derhalve geboden is, temeer daar het feit dat partijen effectief samenwonend zijn op zich niet wordt betwist.”

3.2.2.1. De Raad merkt op dat, zoals verzoeker op correcte gronden stelt, de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurse, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, immers uiteengezet dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar. Hierbij heeft hij aangegeven dat verzoeker na het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn visum illegaal verder op het grondgebied van de Schengenstaten bleef en dat hij poogde een verblijfsstatus te verwerven door het laten registreren van een verklaring van wettelijke samenwoning. Er wordt benadrukt dat deze verklaring niet werd geregistreerd omdat werd geoordeeld dat verzoeker slechts poogde om een verblijfsrecht te verwerven en niet om een duurzame relatie met een partner in België te bewerkstelligen. Tevens heeft verweerder geduid dat verzoeker geen enkel gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend en dat hij niet inging op het aanbod tot ondersteuning bij een vrijwillig vertrek. Verweerder heeft voorts gewezen op het grote belang dat hij hecht aan de bescherming van de openbare orde en geconcludeerd dat hij, gezien de hardnekkigheid waarmee verzoeker probeert om illegaal op het grondgebied te verblijven, een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar proportioneel acht en heeft aangegeven dat hij geen specifieke omstandigheden kon vinden die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder nader had dienen uiteen te zetten waarom hij van oordeel was dat er geen humanitaire redenen waren die hem er van konden weerhouden een inreisverbod op te leggen. De formele motiveringsplicht houdt namelijk enkel in dat verweerder dient uiteen te zetten om welke redenen hij een beslissing neemt en dit impliceert niet dat hij steeds dient toe te lichten waarom hij geen beletsel ziet om deze beslissing te nemen. Verzoeker blijft ook in gebreke te duiden welke precieze “*humanitaire reden*” verweerder over het hoofd zou hebben gezien. Hij kan niet verwachten dat verweerder elke inlichting waarover hij beschikt, ongeacht de relevantie, bespreekt bij het nemen van een bestuurlijke beslissing. Verweerder heeft in voorliggende zaak bovendien verzoekers feitelijke situatie uiteengezet en gemotiveerd geen specifieke omstandigheden te ontwaren die hem ertoe zouden kunnen brengen om een inreisverbod met een geldigheidsduur van minder dan drie jaar op te leggen. Deze vermelding laat verzoeker voldoende toe te begrijpen

om welke reden verweerder bijgevolg ook geen reden zag om af te zien van het opleggen van een inreisverbod.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In voorliggende zaak is het niet betwist dat verzoeker reeds op 8 augustus 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht en dat hij weigerde om aan dit bevel gevolg te geven.

Verzoeker stelt dat het feit dat hij een eerder bevel om het grondgebied niet opvolgde niet impliceert dat hem een inreisverbod diende te worden opgelegd omdat verweerder zich, om humanitaire redenen, kan onthouden van het nemen van een dergelijke beslissing. Hij toont met deze uiteenzetting evenwel niet aan dat verweerder enige appreciatiefout heeft gemaakt. Hij toont, zoals reeds gesteld, evenmin in concreto aan dat er enige “*humanitaire reden*” bestaat die onterecht over het hoofd werd gezien.

Een eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissing leert de Raad dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken en verzoeker toont niet aan dat niet “*alle relevante omstandigheden*” in aanmerking werden genomen.

Het feit dat verzoeker laat verstaan niet akkoord te gaan met wijze waarop verweerder bepaalde gegevens beoordeelt laat de Raad niet toe te besluiten dat verweerder kennelijk onredelijk of op een onzorgvuldige wijze optrad.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om de verklaring van wettelijke samenwoning die hij samen met een landgenote aflegde niet te registreren nog niet definitief is kan het volstaan te vermelden dat een bestuurlijke beslissing dient te worden geacht in overeenstemming met de wet te zijn genomen zolang de rechterlijke macht hier niet anders over heeft geoordeeld (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door te verwijzen naar een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand die nog het voorwerp uitmaakt van een beroepsprocedure.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2.3. Het evenredigheidsbeginsel – dat volgens verzoeker ook werd miskend – wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2.4. Aangezien verzoeker niet aantoont dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissing te nemen kan niet worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verzoeker meent eveneens dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, nu het feit dat hem een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat hij niet langer kan samenblijven met zijn levenspartner met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven.

De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd.

Eén en ander is relevant in het dossier van verzoeker, nu er immers in casu geen ernstige betwisting kan zijn over het feit dat verzoeker op heden met zijn partner samenwoont en met hem op stabiele wijze een effectief gezin vormt.

Verzoeker een inreisverbod van drie jaar opleggen komt derhalve neer op een ongeoorloofde inmenging van het openbaar gezag in het beschermde familie- en gezinsleven van verzoeker, aangezien geenszins elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig is in het openbaar belang van het land.

Luidens de bepalingen van dit artikel zelf is dergelijke overheidsinmenging immers enkel mogelijk indien bij de wet voorzien en in een democratische samenleving nodig in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Op geen enkele wijze toont de bestreden beslissing aan of wordt aannemelijk gemaakt dat het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker nodig is om één van de in artikel 8.2 EVRM opgesomde redenen.

Derhalve betekent dit een inbreuk op artikel 8 EVRM, welk in de Belgische rechtsorde rechtstreekse werking heeft en voorrang geniet op Belgische wettelijk bepalingen die ermee onverenigbaar zouden zijn.

Verzoeker merkt overigens op dat het in casu niet louter gaat om een tijdelijke scheiding teneinde zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving, alsook dat verzoeker en zijn partner nog het voorwerp uitmaken van een beroepsprocedure bij de Rechtbank van Eerste Aanleg tegen de beslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand.

De bestreden beslissing, waardoor verzoeker niet in België aanwezig kan zijn gedurende de behandeling van deze beroepsprocedure, maakt het hem derhalve onmogelijk ten volle de beschikbare wettelijke middelen aan te wenden om zijn familiale situatie formeel erkend te zien.”

3.3.2. De Raad stelt vast dat geenszins blijkt dat de relatie die verzoeker stelt te hebben met een in België verblijvende landgenote onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde immers om de verklaring van wettelijke samenwoning van verzoeker en R.M. te registreren omdat hij van oordeel was dat deze relatie niet was gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

Daarnaast moet worden aangegeven dat, zelfs in de veronderstelling dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, de bestreden beslissing hoe dan ook geen einde maakt aan enig recht op verblijf van verzoeker in België en dat uit voormelde verdragsbepaling geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt ook op geen enkele wijze aannemelijk dat hij enkel in België een gezinsleven met R.B. zou kunnen ontwikkelen en dat hij niet met deze vrouw in hun gemeenschappelijk land van herkomst of elders zou kunnen verblijven. In deze omstandigheden kan niet worden gesteld dat er sprake is van enige, laat staan een ongeoorloofde, inmenging in verzoekers gezinsleven en er wordt ook niet aannemelijk gemaakt dat er in casu een positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting op verweerder zou rusten om verzoeker tot een verblijf in het Rijk toe te laten of die verweerder zou verhinderen om ten aanzien van verzoeker een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod te nemen.

Verzoekers betoog dat het hem onmogelijk wordt gemaakt om zijn wettelijke middelen ten volle aan te wenden om zijn familiale situatie in België formeel erkend te zien doet aan het voorgaande geen afbreuk. Bij de bespreking van de voorgaande middelen werd daarenboven reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing op zich geen hinderpaal vormt om de ingestelde beroepsprocedure voor de rechtbank van eerste aanleg verder te zetten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK